

голъмы награждения отъ Портата, както и назначеніето за наша въ Янина. Когато прѣди нѣколко години бѣше са обявила война ерѣщу Франція, Аали-паша бѣше единъ отъ прѣдводители на войската ерѣщу Френцитѣ, и въ 1802 той поведе ожесточена война съ Суліотитѣ, гръцкы и независими горцы. Като докара тѣзи непобѣдимы хора, чрѣз прѣдателства, до нуждата да са прѣдадѣтъ съ условія, Аали-паша имъ са обѣща да имъ подари живота; нѣ отсетнѣ наруши обѣщаньето си и накара да ги избиятъ до единъ. Женитѣ имъ погубяхъ самы себе си, за да избѣгнатъ грубоститѣ на побѣдителитѣ. Ще са каже, че Аали-паша бѣше са прочулъ по голѣмата си жестокость.

Портата най-послѣ поченѣ да са беспокои отъ неговото могущество, отъ неговитѣ успѣхы и отъ богатствата, които той бѣше събралъ чрѣзъ облаганье съ даньетъ на градищата, откъдѣто минуваше. Увѣдоменый за туй Аали распуща войката си, поврѣща са въ Епиръ и са установява тамъ като пълновластенъ господарь и ожесточенъ противникъ на турското правителство.

Додѣто Портата са занимаваше съ тѣзи смущенія въ Сърбія и Албанія, Западъ бѣше потънѣлъ въ вѣрвы и бойтѣ бѣше станѣлъ всеобщъ. Генералъ Бонапартъ, тогазъ вече императоръ Наполеонъ, бѣше направилъ съ Портата миръ и бѣше повѣрилъ на френската источна търговія прѣдшнѣното ѣ значеніе; той бѣше обѣщалъ своето покровителство на Источнитѣ Христіане и бѣше поискалъ отъ Портата въстановяваньето на египетскитѣ и синайскитѣ манастири въ прѣдшнѣнитѣ имъ правдини.

Всичко туй възбуди завистьта на другитѣ европейскы държавы. Като са плашихъ отъ постоянното нараствяванье на френската сила, тѣ намыслихъ да нападнатъ Франція отъ всяка страна. Послѣдната повика на помощъ съюзницата си Турція, нѣ Портата са измайваше въ дипломатически споразумѣнія. Само подиръ аустерлицката битва, която я отърваваше отъ страха на Русія, Портата са приближи до Франція открито и проводи въ Парижъ свой посланникъ.